

първий гласецъ ъ, кого родившій ся на свѣтъ чьловѣкъ или падшее отъ майчинж тж си жтробж дѣте, прѣды іоште да ся ухрабри дроба му чрѣзь вдѣхаемый и издѣхаемый въздухъ, не можи да проїзнесе никакавъ другы гласъ освѣвъ ъ, отъ него же, т. е. отъ попълненое азъ и іазъ, проїзишло іазыкъ, кое видѣхме и што значи, што то на това основание упираюшти ся ные дохождаме до слѣдное заключение рѣшительно: *Сама та рѣчь іазыкъ, на болгарскы, доказва чи тя е была и е орждие кое отъ начяла поіавления си и до сега не прави друго освѣвъ да гласи сички тѣ чьловчьскы дѣла; а то ште кажи съ другы рѣчы: чи сички тѣ чьловчьскы дѣла можтъ ся ұзна отъ него, т. е. отъ іазыка, най-добрь до нѣкой си стжпень истинно, а нѣ какъ то сж въ писменны тѣ памятницы того и онаго народа, кои сж писали по-взображение то си и кои сж притърпѣли толкова измяненя!* Што то наше то начяло о повѣстности ся основава и то на необоримаж истинж здравомыслия: *чи най-стари тѣ и най-истинни тѣ начяла повѣстности всякаго народа ся заключаватъ въ първобытний му іазыкъ.*

Забѣлъшка. Годѣмы или дебелы **Ж** какъ то го назовѣтъ граматичи тѣ, не е друго освѣвъ **К** удвоенъ **Кк=Ж**. То ся види отъ самый му кроп. Названи тѣ же сжштествительни рѣчи, какъ то камень, пламень, остръ и др., кои ся пишѣтъ правилно съ **К** въ стары тѣ рѣкописы, а въ говорены нашъ іазыкъ имъ ся слуша и само то тѣко произношение, ставѣтъ прилагательни, кату ся напишѣтъ съ удвоенны **Ж**, какъ то камень мостъ, пламень огонь, остръръ ножъ и др., тии іавны прилагательны въ старость ся сж писали: камень, пламень, остръ; доказательство е образованое отъ послѣ; камены и каменный, пламены и пламенный, остры и острый и др.

Ные казахме названы сжштествительны за камень, пламень и остръ, а іавны прилагательны за камень, пламень и остръ, зашто то първи тѣ ако и да ся названи отъ граматичи тѣ сжштествительни, за рѣчы тѣ: чи камень значи само камака, пламень само пламака и остръ само остръ то на ножа, обаче тии сж чисти прилагательни, непонятни днѣсь отъ граматичи тѣ. Сичкитѣ рѣчы іазыка сж прилагательни безъ исключения, изражяюшти едно и какво да е качество, освѣвъ личны тѣ мѣстоймяныя, кои сами въ правж смыслъ сж сжштествительни и изражявѣтъ особно личность тж безъ да й ся прилага нѣкакво си качество, за това тии нѣмѣтъ и родъ.

Ные казахме другадѣ чи чьловѣкъ отъ първо то си поіавление на свѣта е почнѣлъ да има тутакъ си работж съ природж тж и тѣа съ него, и почнѣлъ е по природны тѣ дѣйствыя, кои то сж наложены на него и безъ да ште той, да стваря іазыка по самы тѣ нейны дѣйствыя, по тому створени тѣ тѣй рѣчи не можтъ да бѣдѣтъ освѣвъ качествены т. е. прилагательны въ общѣ. Нѣ за първобытны гласъ ъ, отъ кого ся е образовало лично то мѣстоймяние, не е вѣкъ тѣй. Той гласъ е естествеъ въ живый чьловѣкъ или съ другы рѣчы да кажеме, той е чачяло то живота чьловѣка на свѣта. За што то, чьловѣкъ кату падни отъ майчинж тж си жтроба и проїзнесе него първы гласъ първыя точки іазыка, то не значи друго освѣвъ чи казва: ась додохъ на свѣта, живѣж, сжштествувамъ. Истинж чи чьловѣкъ іоште въ майчинж тж си жтробж находѣаштъ ся показва знакъ живота съ движение то си, нѣ то іоште не е